

Aproximació al Poema de la fi

Karen Vicente Royo

Tutora: Lala Blay

El propòsit d'aquest treball ha estat aproximar-se a un poema a partir de dos vessants: d'una banda, la interpretació teòrica i, d'altra banda, la creació d'una obra personal inspirada per l'obra literària. Per això el treball consta de dues parts.

La part teòrica consisteix en la interpretació del *Poema de la fi*, un poema llarg d'una de les principals veus russes del segle XX, Marina Tsvetàieva. En ell es parla de la ruptura del dos amants, una ruptura d'allò més comuna i banal però expressada de la manera més bonica: dues persones s'estimen i, de sobte, descobreixen que són massa diferents per continuar juntes, de manera que trenquen. Per a expressar-ho, Marina descriu l'últim encontre dels amants en un paisatge real i metafòric que coincideix amb els afores de Praga; utilitza un estil ple d'imatges punyents i juga amb la sonoritat de les paraules trencades, repetides o fluïnt com un torrent.

Al llarg de la interpretació hem anat suggerint que un trencament és un límit i que, gràcies a l'adveniment del límit, la relació apassionada que Marina ha viscut amb el seu amant pot prendre una figura. Marina no escriu el seu poema mentre s'esdevé la relació sinó quan ja s'ha acabat i això és significatiu: el poema, que també és una figura, sorgeix quan allò de què tracta també ha esdevingut figura. Per a mi el poema ha anat prenent una figura a mesura que l'he anat interpretant. *A posteriori*, al meu torn, també he exposat el que n'he tret a través d'una altra figura que és la meva carpeta d'artista: la part pràctica del treball. Es tracta d'una carpeta amb sis propostes: un gravat amb planxa de metall acolorida amb aquarel·la, tres linòleums, una xilografia, i un cal·ligrama en què apareix l'explicació que Marina fa al poeta Boris Pasternak sobre el seu poema: "El 'Poema de la fi' és dolor de dona desencadenat, llàgrimes que cauen feixugues, jo quan me'n vaig al llit, no quan em llevo. El 'Poema de la fi' és una muntanya que s'ha abatut sobre mi, sóc jo que hi jec soterrada".